

ANNE-MARIE HOOYBERGHS

Klaprozenrood

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

‘Paulien. Paulien!’ Een gefluisterde, maar dwingende stem klonk als een echo door de kloostergang. Paulien keek op en zag een van de kloosterzusters met vlugge stappen naar haar toe komen. Haar zwarte habijt ruiste en klonk haast oorverdovend in de zee van stilte. De vleugelkap van de non werd door haar haast naar achteren gedrukt zodat ze deze met één hand moest tegenhouden. Paulien veegde haar handen af aan haar schort en stond op. Ze besefte dat er iets bijzonders aan de hand moest zijn, want in de kloostergangen mocht nu eenmaal niet gepraat worden. Het feit dat zuster Veronika dat wel deed, deed haar het ergste vermoeden. Angstig wachtte Paulien tot de zuster voor haar stond.

‘Je moet nu meteen naar moeder-overste,’ zei de jonge zuster zo zacht als ze kon.

Het meisje schrok. Ze wees verward naar haar emmer en haar schrobborstel. ‘Ik... ik moet deze gang nog af krijgen voor het middag is, zuster Veronika,’ haperde ze totaal van haar stuk.

De non schudde haar hoofd. ‘Nu meteen!’ zei ze beslist. ‘Kom, geef mij je schort maar. Ik zal

het hier wel verder doen.’ Ze hielp haar even om haar schort uit te doen en gaf haar daarna een lichte duw in de rug zodat ze gedwongen werd om verder te gaan. Maar Paulien was er helemaal niet gerust over. ‘Waarom moet ik naar moeder-overste? Ik heb toch niets misdaan?’ fluisterde ze in paniek. Ze kende de jonge non goed genoeg om te weten dat ze haar deze vragen kon stellen. Zij was een van de weinige zusters met wie ze dat kon en durfde.

Zuster Veronika keek even over haar schouder om te zien of ze wel degelijk alleen waren. ‘Ik denk dat het alleen maar goed nieuws is,’ fluisterde ze vlug. ‘Vooruit. Ga nu maar. Je weet dat moeder-overste niet graag wacht.’

Paulien ging, maar niet van harte. Ze doorliep in gedachten de vorige dagen en pijnigde haar hersenen wat ze misschien verkeerd had gedaan, wat ze kon verwachten. Maar ze kon echt niets bedenken. Ze had alleen maar haar best gedaan en al haar opdrachten zo goed mogelijk uitgevoerd.

Met een onbehaaglijk gevoel ging ze door de immense, sombere gangen van het klooster. Af en toe kwam ze enkele zusters tegen die hun hoofden nog wat dieper bogen terwijl ze haar devoot en in absolute stilte voorbijgingen.

Bij het vertrek van moeder-overste bleef het meisje even aarzelend voor de deur staan. Ze stak nog vlug een donkerharige lok onder haar hoofddoek en streek een denkbeeldige plooi uit haar rok. Daarna haalde ze diep adem en klopte ze aan.

‘Binnen!’ hoorde ze een hoge, schelle stem zeggen. Paulien opende de deur, maar zodra ze haar hoofd naar binnen stak, zag ze dat het oude, verweerde gezicht van moeder-overste begon te stralen. De oude vrouw stond op van achter haar bureau en kwam haar tegemoet.

‘Kom binnen, Paulien,’ zei ze met een glimlach die het meisje helemaal niet van haar gewoon was. ‘Kom toch verder, meisje. Blijf daar zo niet staan.’ Moeder-overste greep haar arm en trok haar mee de kamer in. Nu pas zag Paulien dat er nog iemand in de kamer was. In een fauteuil voor het bureau zat een man. Hij was kalend, met een krans donker haar van oor tot oor, kleine, donkere ogen, een dubbele kin en een corpulente omvang. Hij wachtte tot het meisje voor hem stond en keek haar daarna taxerend aan. Wat hij zag beviel hem niet. Een schriel, mager ding, haast een kind nog. Hij had een jonge vrouw verwacht, met rondingen op plaatsen waar rondingen hoorden te zitten.

Maar ze zag er tenminste netjes uit en ze had een fris en mooi gezicht.

‘Zo, jij bent dus Paulien Pauwels,’ doorbrak hij uiteindelijk de zenuwslopende stilte. ‘Ik heb van moeder-overste gehoord dat jij een voorbeeldige leerling geweest bent en dat je nu voor hen hier in het klooster werkt om in je onderhoud te voorzien?’ Hij wachtte even tot hij zag dat ze zacht knikte. ‘En ook dat je gehoorzaam bent en gewillig in de omgang?’

Paulien keek even vanuit haar ooghoeken naar moeder-overste. Had zij dat echt over haar gezegd? Dat was ze niet gewoon. Meestal werd ze als koppig en weerspanning bestempeld, ook al deed ze haar best om onderdanig te zijn. Gelukkig verwachtte hij ditmaal niet dat ze knikte.

‘Wel, dat klinkt veelbelovend,’ ging hij gewoon verder. ‘Wat zou je ervan vinden om met me mee te gaan, Paulien?’

Eindelijk keek Paulien hem aan. ‘Met u mee-gaan?’ waagde ze het om te vragen.

Hij knikte. ‘Naar mijn huis. Dan kom je bij ons wonen. Bij mij en mijn vrouw en mijn dochter.’

Het meisje stond perplex. Ze begreep het niet. Ze keek even naar moeder-overste. Wou

ze haar uitbesteden? Wilde ze niet langer dat ze hier in het klooster bleef?

‘Wat... wat moet ik daar dan doen?’ vroeg ze onbeholpen en haperend.

De corpulente man lachte even zodat zijn dubbele kin trilde. ‘Ik zie dat je helemaal van slag bent,’ zei hij. ‘Eigenlijk verwacht ik niets van je, meisje. Alleen dat je mijn dochter wat gezelschap houdt, dat is alles. Ik wil je een kans geven op een betere toekomst door je bij mij in huis te nemen. Ik ben namelijk je oom, zie je. Je moeder was mijn zus.’

‘Mijn... mijn oom?’ Paulien keek de man voor haar nu verbaasd aan. Maar direct daarna werden haar ogen hard. ‘Moeder heeft het over u gehad. Ze heeft me verteld dat haar familie haar heeft verbannen omdat zij van mijn vader hield. Ze had zo gehoopt dat u haar tenminste zou begrijpen. Maar we hebben nooit iemand van haar familie gezien of gesproken. Ook u niet.’

Hij sloeg even schuld bewust zijn ogen neer.

‘Juist, ja. Dat was inderdaad zo. Je moeder wou niet naar de wijze raad van vader luisteren en daardoor is ze ontferd en mocht ze het ouderlijk huis niet meer in. Ook ik mocht haar niet meer zien, begrijp je. Maar mijn ouders zijn ondertussen gestorven en toen ik hoorde

dat mijn zus, jouw moeder dus, door een ziekte geveld was, wou ik het goedmaken door ten minste toch een van haar kinderen te helpen.'

'Eén van haar kinderen? En Nell dan en Mattijs?'

De man begon rood aan te lopen. Dit schriele meisje was helemaal niet zo onderdanig als hij verwacht had. Waar haalde ze het recht vandaan om hem zo te antwoorden? Als zijn dochter er niet zo op gestaan had om dit meisje bij haar te hebben, dan liet hij haar hier met plezier achter.

Maar moeder-overste zette haar in zijn plaats terecht. 'Een beetje dankbaarheid zou beter op zijn plaats zijn, Paulien!' zei ze scherp. 'En respect! Notaris Van Hees is helemaal naar hier gekomen om je te helpen. De gedachte aan je broer en je zus is dan ook misplaatst. Nell heeft het hier goed en je broer mag blij zijn dat de paters hem verzorgen en te eten geven.'

De gezette man stond op. Het feit dat Paulien weer met gebogen hoofd voor hem stond, maakte hem milder. Voor je zus en je broer heb ik geen plaats, kind. Maar ik weet zeker dat je het bij ons naar je zin zult hebben. Claudia is van jouw leeftijd en ik ben ervan overtuigd dat je goed met haar zult kunnen opschieten. Maar

ik ben niet te beroerd om je nog enkele dagen bedenktijd te geven. Volgens moeder-overste denk je erover om in het klooster te gaan. In dat geval wil ik je roeping natuurlijk niet tegenwerken. Ik ben de volgende drie dagen nog voor zaken in Antwerpen. Ik zal daarna nog eens langskomen. Ik hoop dat je dan een besluit genomen hebt.'

Hij knikte even als groet en richtte zich daarna tot moeder-overste. 'Ik moet gaan, zuster. Zoals afgesproken zal de donatie aan jullie orde binnen afzienbare tijd geregeld worden.'

'Maar natuurlijk, mijnheer Van Hees, daar twijfel ik geen seconde aan.'

Moeder-overste nam een bel van haar bureau en liet deze even klingelen. Bijna direct verscheen er een zuster aan de deur. 'Zuster Magdalena, wil jij mijnheer Van Hees even vergezellen tot aan de buitendeur?' Ze wachtte niet op een antwoord. In plaats daarvan drukte ze de hand van de corpulente man. 'Tot ziens, mijnheer Van Hees. En nogmaals bedankt voor uw gulle bijdrage. We zullen het goed kunnen gebruiken.'

De notaris knikte, keek nog even in Pauliens richting en volgde zuster Magdalena naar de uitgang.

Zodra hij verdwenen was, richtte moeder-overste zich tot het ontredderde meisje dat nog altijd met gebogen hoofd voor haar bureau stond.

‘Dat noem ik nu eens echt ongepast gedrag, Paulien,’ wees ze haar terecht. Haar stem klonk niet langer vriendelijk, maar schel en scherp. ‘Behalve het feit dat jij je oom zo arrogant te woord stond, was je vreselijk ondankbaar door hem erop te wijzen dat hij ook voor je zus en je broer hoort te zorgen. Zo’n onbeschaamdheid heb ik nog nooit meegemaakt.’ Ze keek Paulien met een stekende blik aan. Maar toen ze zag dat het meisje niet reageerde, werd haar blik iets zachter. ‘Nou ja. Misschien zie je het meer zitten om voor altijd bij ons te blijven?’ vroeg ze hoopvol. ‘Dan kun je bij je zusje blijven tot we haar uitbesteden en dan kun je voor de andere weeskinderen blijven zorgen. Maar dan moet je wel aan je gedrag werken. Wat meer bescheidenheid is hier zeker op zijn plaats. Je bent zestien, klaar om de stap te zetten, om je voor te bereiden op het kloosterleven. Als dat je wens is, dan kan ik natuurlijk begrijpen waarom jij je ooms aanbod zou weigeren.’

Het meisje keek even op. Ze begreep maar al te goed dat moeder-overste haar graag in het

klooster wilde houden. Dan zou ze weer een ziel gered hebben van de zonden die buiten het klooster zo veelvuldig en opvallend voorhanden waren. Maar God had andere plannen met haar. Dat wist ze en dat voelde ze ook. ‘Het klooster biedt me een veiligheid en een geborgenheid die ik erg op prijs stel, moeder-overste,’ zei ze dan ook voorzichtig. ‘Maar ik heb mijn moeder de belofte gedaan dat ik alles zou doen om mijn zus en broer bij elkaar te houden, om hun een thuis te geven, om voor hen te zorgen tot ze hun eigen weg kunnen gaan. Dat kan ik niet als ik toetreed.’

De blik van de non werd weer harder. ‘Je hebt je moeder een belofte gedaan die je niet kunt inwilligen, kind. En hier blijven zonder toe te treden is ook geen optie. We kunnen je niet blijven onderhouden zonder dat je er iets voor in de plaats biedt! We hebben zo al genoeg monden te voeden. Je zult dus je keuze moeten maken en als ik jou was dan zou ik daar maar eens goed over nadenken. Ga nu naar de kapel en bid dat God je mag vergeven voor je zonden en dat Hij ervoor zorgt dat je de juiste keuze zult maken.’ De oude non nam weer plaats achter haar bureau. Een teken dat het gesprek voorbij was.